

Motion till riksdagen 2006/07:So261

av **Jan-Evert Rådström och Ulla Löfgren (m)**

Adoption

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om borttagandet av balanskravet mellan organisationer i samband med adoptioner.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om grunder för tillståndsgivning till adoptionsorganisationer.

Motivering

Varje barn har rätt att växa upp i en familj där barnet känner sig villkorslöst älskat och önskat!

När det inte är möjligt att återvända till sin ursprungliga familj eller bli adopterat i sitt ursprungsland är, för många barn, internationell adoption en sista utväg för att få ingå i en familj. Om barnet inte heller kan adopteras internationellt kvarstår i de flesta fall en uppväxt på institution, men barnhem är inget hem för barn!

Sverige har internationellt sett en lång erfarenhet och unik kunskap om internationella adoptioner. Att bli internationellt adopterad till Sverige är därför troligtvis ett av de bästa alternativen vid internationell adoption. Svenska adoptionsorganisationer har lång erfarenhet och högt anseende internationellt, inte minst för sin kunskap om adoptivbarns erfarenheter och behov.

Den nuvarande svenska lagstiftningen kan faktiskt aktivt bidra till att fler barn riskerar att bli kvar på institutioner.

Det nuvarande balanskravet är utvecklingshämmande och har ett märkligt inslag av planekonomiskt tänkande, då en adoptionsorganisation inte bedöms lämplig att verka i ett land grundat på sin kunskap och de relationer man har etablerat. I stället begränsas man av en svensk lagstiftning som hindrar en organisation som vuxit sig för stor från att verka i ett land. Istället skall en mindre organisation ha ensamrätt. Det vore absurt om vi hade samma syn på

Fel! Okänt namn på

humanitära organisationer – som exempelvis Röda Korset och Läkare Utan Gränser med flera.

De internationella relationer som man som erfaren adoptionsorganisation byggt upp under decennier kan inte med automatik övertas av en annan organisation i ett land. Det faktiska resultatet av denna planekonomiska syn är att det under långa tider eventuellt inte kommer att finnas någon svensk organisation alls på plats i ett land, och därmed tvingas barn kvar på institution. Det är en märklig situation att vi byråkrativägen bestämmer förhållandet mellan svenska organisationer.

En ”fri” etablering där alla organisationer får verka i de länder där de uppfyller kraven och utifrån sin kompetens och erfarenhet måste rimligen vara bäst för barnen.

Balanskravet medför nu en stegvis nedmontering av en struktur som byggts upp under de senaste 40 åren, då vissa svenska organisationer nu tvingas upphöra med sin verksamhet i vissa länder. Den erfarenhet och de goda relationer som en organisation har byggt upp under många år går helt om intet. Erfarenheten av att ytterligare förbättra den internationella adoptionsprocessen och sprida kunskap och erfarenheter internationellt, begränsas nu i organisationer som drabbas av balanskravet. Detta bidrar inte på något sätt till utveckling av arbetssätt och erfarenheter inom adoptionsarbetet.

För barnens bästa är det av största vikt att denna lagstiftning ändras så att vi bejakar att svenska adoptionsorganisationer får etablera sig i länder när de nationella myndigheterna anser sig vilja ha deras stöd.

Stockholm den 24 oktober 2006

Jan-Evert Rådström (m)

Ulla Löfgren (m)